

II TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js49 ,3.5-6)
Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Issand rääkis minuga ja ütles: "Sina, Iisrael, oled mu sulane, kelle kaudu ma ilmutan oma au". Ja siis rääkis Issand, kes mind on endale sulaseks kujundanud mu emaihus alates, et Jaakob tuleb tuua tagasi tema juurde ja Iisrael koguda tema ümber. Nii olin ma austatud Issanda silmis ja minu Jumal oli mu tugevus. Tema aga ütles: "Sellest on vähe, et sa mu sulasena sead korda Jaakobi suguharud ja tood tagasi need, kes Iisraeli hulgast on üle jäänud. Sest ma panen sind paganaile valguseks, et minu lunastus laiuks maailma äärest ääreni."
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps40 ,2.4ab; 7-8; 9-10)
R: Vaata, ma tulen täitma Sinu tahtmist.

Pikisilmi ma ootasin Issandat,
ja ta tuli mulle appi ning võttis mind kuulda.
Tema seadis minu suhu uue laulu,
kiituselaulu meie Jumalale.
R:

Tapa- ja roahvrid ei meeldi sulle,
põletus- ja patuohvrit sa ei nõua,
kuid sa oled avanud mu kõrvad kuulma,
sellepärast ma ütlen: vaata, ma tulen.
R:

Rullraamatus on minust kirjutatud,
sinu tahtmist täita, mu Jumal, on minu rõõm
ja sinu seadus on mu südames.
Ma kuulutasin sinu õiglusest suure koguduse ees,
vaata, ma ei sule oma huuli.
R:

(Teine lugemine 1Kol ,1-3)
Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Vennad, ihu pole kõlvatuse jaoks, vaid Issanda jaoks, ja Issand on ihu jaoks. Jumal on Issanda üles äratanud ja äratab meidki üles oma vägevuse väel. Kas te siis ei tea, et teie ihud on Kristuse liikmed. Kes aga Issandaga üheks saab, sellel on temaga üks vaim. Hoidke ennast kõlvatusest eemale. Iga muu patt, mida inimene teeb, on väljaspool ihu; kuid kes on kõlvatu, teeb pattu omaenese ihu vastu. Kas te ei tea, et teie ihu on Püha Vaimu tempel, kes teis elab ja kelle te Jumalalt olete saanud. Seepärast ei kuulu te enam iseendale, kuna teie eest on kallist hinda makstud. Austage siis Jumalat omaeneste ihus.
See on Jumala Sõna

(Salm enne evangeeliumi Jh 1,14.12a)

Halleluuja. Jumala Sõna on lihaks saanud ja elanud meie keskel.
Kõik, kes teda vastu võtsid, on tema teinud Jumala lasteks. Halleluuja.

(Evangeelium Jh1 ,29-34)
Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Järgmisel päeval nägi Johannes Jeesust enda juurde tulevat ning ütles: "Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patud. Tema on see, kelle kohta ma ütlesin: Pärast mind tuleb inimene, kes on sündinud enne mind, sest tema oli olemas enne kui mina. Ja minagi ei teadnud, kes ta on, kuid ma tuln ristima veega, et Iisraeli rahvas võiks teda ära tunda".

Ning Johannes tunnistas ja ütles: "Ma nägin Vaimu tuvina taevast alla laskuvat ja tema üle jäävat. Mina ei tundnud teda, kuid tema, kes ta mind on läkitanud veega ristima, ütles mulle: "See, kelle peale sa näed Vaimu laskuvat, tema on see, kes ristib Püha Vaimuga!" Ja ma olen näinud ja tunnistan, et tema ongi Jumala äravalitu."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kuidas lähete teie läbi elu? Kas nii nagu tormilaine, mis muudab kõike, mis tema teele jääb, või nagu tasandikujõgi, mis luhad üle ujutab, et neid niisutada?

Raamatud, isegi pühakiri, on pigem võrreldavad tormilainega - hirmuäratavad oma väe poolest kõike kontsentreerida ja muuta. Meie igapäevane elu on palju lahjem, isegi natuke igav, aga just seeläbi antakse meile aega järele mõelda ja otsustada, mida tasub teha või tegemata jätta.

Oleme jõudnud taas kirikuaasta nn. "rohelisse aega", tavalisse liturgilisse perioodi, praegu 4 nädalat enne suure paastu algust. Aga sellelgi aastal ootab meid ees 32 "tavalist" nädalat - rohkem kui kõik teised, "erilised" liturgilised ajad kokku.

Vahel võib meil tekkida mulje, et ainult advent ja jõulud, paastuaeg ja ülestõusmispühad on tähtsad, muul ajal justkui ei toimukski midagi olulist meie suhtes Jumalaga. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, kas võiks juhtuda, et agnostikud oleksid Jumalale meelepärased kui usklikud? Agnostikud, st. inimesed, kes usuvad, et neil puudub Jumala ja teispoolsuse osas igasugune tunnetus, kes ei võta ei teispoolsuse ega Jumala suhtes mingit seisukohta?

Mingis mõttes pole meil, usklikel, põhjust siinkohal ennast liiga julgelt tunda. Kui meie usume Jumalasse, siis saab seda mõista kui midagi head ja vaga, kuid teiselt poolt vaadates ka kui jumalateotust. On ju Teises Moosese raamatus kirjutatud: "Sa ei tohi enesele teha kuju ega mingisugust pilti sellest, mis on ülal taevas, ega sellest, mis on all maa peal, ega sellest, mis on maa all vees!" (2Mo 20,4). Kuidas oleks aga võimalik, et me Jumalat endale üldse ette ei kujuta? Jumalakuju tegemiseks peab kunstnikul olema see enne oma peas valmis. Tahes-tahtmata maalib iga usklik endale Jumalast alateadliku pildi, milles on tavaliselt hõlpus leida jälgi kõigist inimlikest autoriteetidest, kes usklikul on olnud.

Jumala käsud annavad aga hea ülevaate sellest, millised on tegelikult tema kui ilmutaja põhimõtted. Mõistusega olendi kohta ütlevad tema põhimõtted palju enam kui tema nägu, rääkimata pildist, puu- või kivikujust. Sellepärast peakski agnostikutel olema Jumala ees palju parem positsioon kui usklikel, kellel ikka on Jumalast enda jaoks mingi seesmine pilt maalitud. Veel huvitamaks läheb lugu ateistide puhul, kes peavad Jumalat kõigepealt ette kujutama, et teda seejärel mitte uskuda.

Millele ma kõige sellega viidata tahan? Ennekõike sellele, et Pühakiri ei ole kirjutatud Jumalale - see on kirjutatud inimestele, et õpetada meile mõistlikke seadusi, mis peavad funktsioneerima juba siin maailmas, mis peavad korrastama meie elu, täpsemalt, kaitsma inimest nii iseenda kui teiste inimeste

meelevaldsuse eest.

Polnud sugugi juhuslik, et kuningad ja ülempreestrid nägid prohveteid ja Jumala Poega oma rivaalidena. Jumala ilmutus pörkus nii ilmalike kui vaimulike valitsejate huvidega, ja nii paljastuski, kui põhjalikult olid valitsejad ise Jumala rolli üle võtnud - nad olid lausa valmis tõelise Jumala saadikud hävitama. Prohvetid surid enamasti märtrisurma, pühad kuningad aga andsid sageli kiusatusele järele ning teenisid ebajumalaid.

Jumalasse uskumise ja temast ebajumalakuju tegemise vahel on õhkõrn vahe. Jumalasse uskumist võib võrrelda puhkpilli mängimisega. Kui huuled ülemisi noote võttes pingestuvad, peavad sõrmed jääma lõdvestatuks, et suuta vabalt pilli peal liikuda. Kui aga pinge sõrmedele edasi kandub, ei tule mängimisest suurt midagi välja - toon läheb lõhki ja sõrmed ei jõua õigeks ajaks õigesse kohta.

Samamoodi võib juhtuda meie usuga, kui me ei saa aru maailma olemusest. Sellepärast peame õppima pingeid leevendama, kramplikest vältima; panema tähele, et Jumala käsud räägivad ainult meile ja meist - sellest, kuidas meie peame käituma, mitte sellest, mida peab tegema Jumal. Nii nagu pilli õppimiseks tuleb palju õppida ja harjutada, nii vajab ka meie suhe Jumalasse aega ja pingutust, aga ka lõdvestust ja enda vabana tundmist.

Nii Ristijast Johannesest kui ka Jeesusest teame me ainult nende "esinemisolukordade" kaudu. Eelnenud aastatepikkusest "harjutamisest" saab teada vaid ridade vahelt lugedes. Just selleks vajame ka meie neid "rohelisi aegu" aastas: omaette õppimiseks ja harjutamiseks, et me oleksime kord valmis Jumala ette astuma. Me peame palves keskenduma mitte niivõrd sellele, kuidas meie Jumalat armastame, või kuidas Tema armastab meid, vaid kuidas täidame meie oma kohust, kas me suudame kanda vastutust kõigi nende otsuste eest, mida oleme teinud omaenda südametunnistuse ees ja teistele inimestele. Võibolla saame siis ka pärast hoolsat harjutamist võimaluse Jumalale "ette mängida" - avada tema ees oma elu ja anda selle läbi tunnistus, mis on ka temale meelega järgi. Aamen.